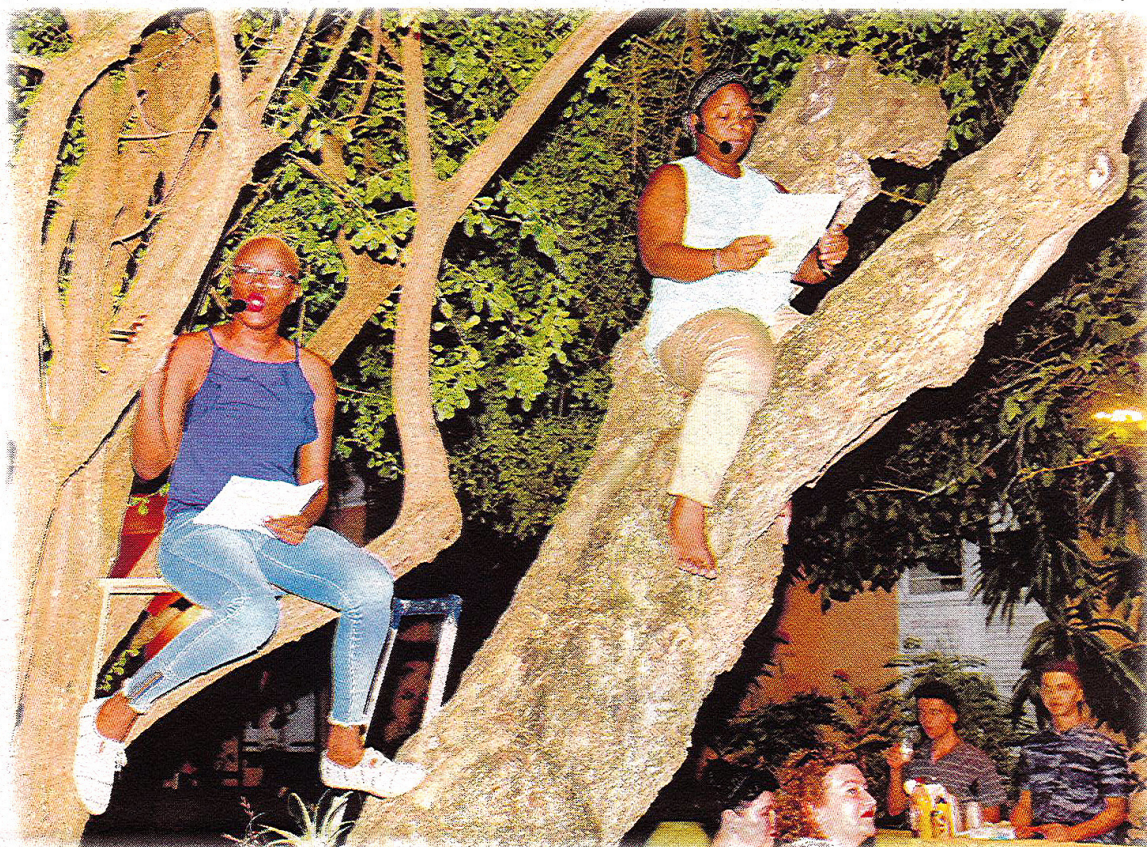

Tweetalig eerbetoon aan

Het vierde Literair Café bij Landhuis Bloemhof was zaterdag 27 januari gewijd aan het werk van Kompader, pseudoniem van de vorig jaar overleden schrijver Roy Evers. Het begon met een verwijzing naar een literaire gebeurtenis van ruim tien jaar geleden, getiteld 'Dichters in de bomen'. Hieraan had destijds ook Evers zijn medewerking verleend.

door Ko van Geemert - foto's Ken Wong

Crisen Schorea en Nifa Ansano (l) in de boom.

Voor deze gelegenheid is schrijfster Crisen Schorea, in 2007 ook deelnemster, alvast in een boom geklommen. Nifa Ansano volgt haar voorbeeld en beiden dragen vanuit de boom teksten van Evers voor.

De literaire avond is tweetalig, en wordt gepresenteerd door Nifa Ansano (Papiaments) en Elodie Heloise

(Nederlands). Diverse sprekers komen aan het woord.

Uitgever van het Antilliaans Dagblad Mike Willemse legt uit waarom hij Roy Evers bij zijn aantreden als medewerker vroeg: "Toen ik in 2008 begon bij het AD had ik een lijstje wensen. Eén ervan was om Roy Evers als columnist te vragen. Wij hebben hier geen traditie

van columnschrijvers. Roy vond het een prachtig idee en schreef, jarenlang, om de week, zijn columns. En let wel: hij deed dat allemaal voor niets! Na vijf jaar dachten we, we willen iets voor hem terugdoen. We hebben toen, in 2012, een selectie van ruim zestig van zijn columns uitgegeven: 'Vandaag dit, morgen dat'." Willemse leest tot slot van zijn bijdra-

ge een van de columns voor: 'Op eigen benen staan'.

Koeiman en Navarro

Vervolgens worden er fortune cookies uitgedeeld. In zo'n koekje is altijd een papertje verstopt, met daarop een filosofische uitspraak of toekomstvoorspelling, maar in dit geval natuurlijk teksten van Roy Evers.

Ons tekstje luidt: 'Mag ik een bord jakkas, alstublieft?' en op de achterkant: 'Okersoep eet je met funchi, mondongosoep met brood, bruine bonensoep met rijst. En leguanensoep?'

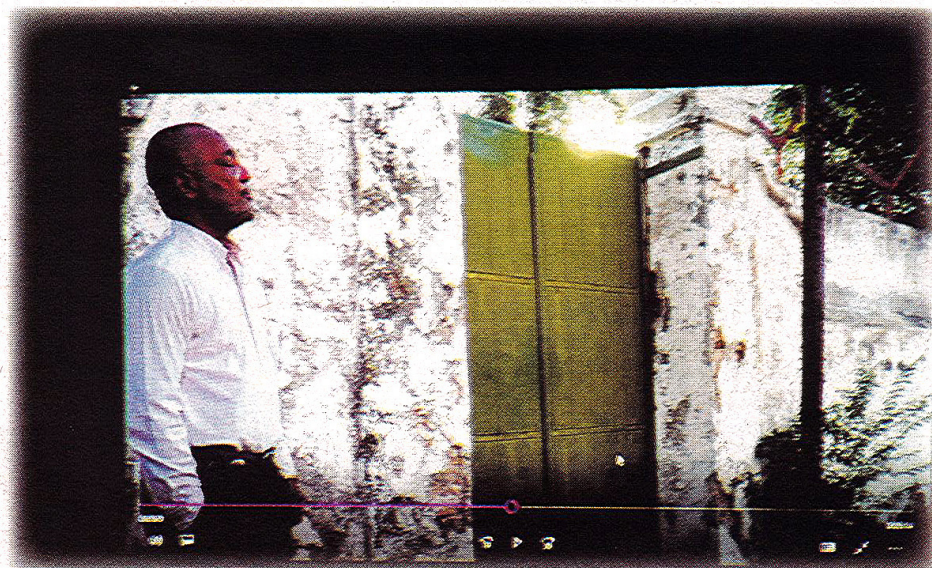
Er wordt aan verschillende mensen gevraagd wat er voor tekstje in hun koekje verstopt zit. Onder hen Hensley Koeiman, minister van Sociale Ontwikkeling, Arbeid en Welzijn, en schrijver Ronny Lobo.

Dan is het woord aan een van de 'wijze mannen'; een terugkerend onderdeel in het Literair Café. Naast Philip Rademaker en Jeroen Heuvel was dat voorheen Roy Evers. "Elke keer", legt Elodie Heloise uit, "zal zijn stoel door een gast worden ingenomen, deze keer is dat oud-minister van Justitie Nelson Navarro."

De met Evers bevriende Navarro vertelt over hem terwijl er op een groot doek fraaie foto's van Evers' geboortebuurt Otrobanda te zien zijn, gemaakt door Ariadne Faries.

Puñas

"Nooit had ik gedacht dat ik me zo verpletterd zou voelen wanneer Roy Evers 'dood' zou gaan. [...] Hoe is het in godsnaam mogelijk dat een mens, een man, in staat is zoveel tegelijk te kunnen en te doen: schrijven, publiceren, scherp observeren, jazzconcerten bezoeken, doceren, een gezin en talloze contacten onderhouden en toch nog tijd voor je maken? Ik ben dankbaar dat mijn kijk op onze wereld zo intellectueel getoetst, bijgesteld of verdiept kon worden. Met Roy kon je een diepere, mysterieuzere laag van vriendschap ontdekken, die niet in woorden is te vatten. Ongewild was hij in staat veel vrienden en vriendinnen dit speciale gevoel te geven." We citeren Ini Statia op de site van de Werkgroep Caribische Letteren. In haar bijdrage op deze avond gaat zij in op de Facebook-teksten van Evers.

Filmstill met Roy Evers.

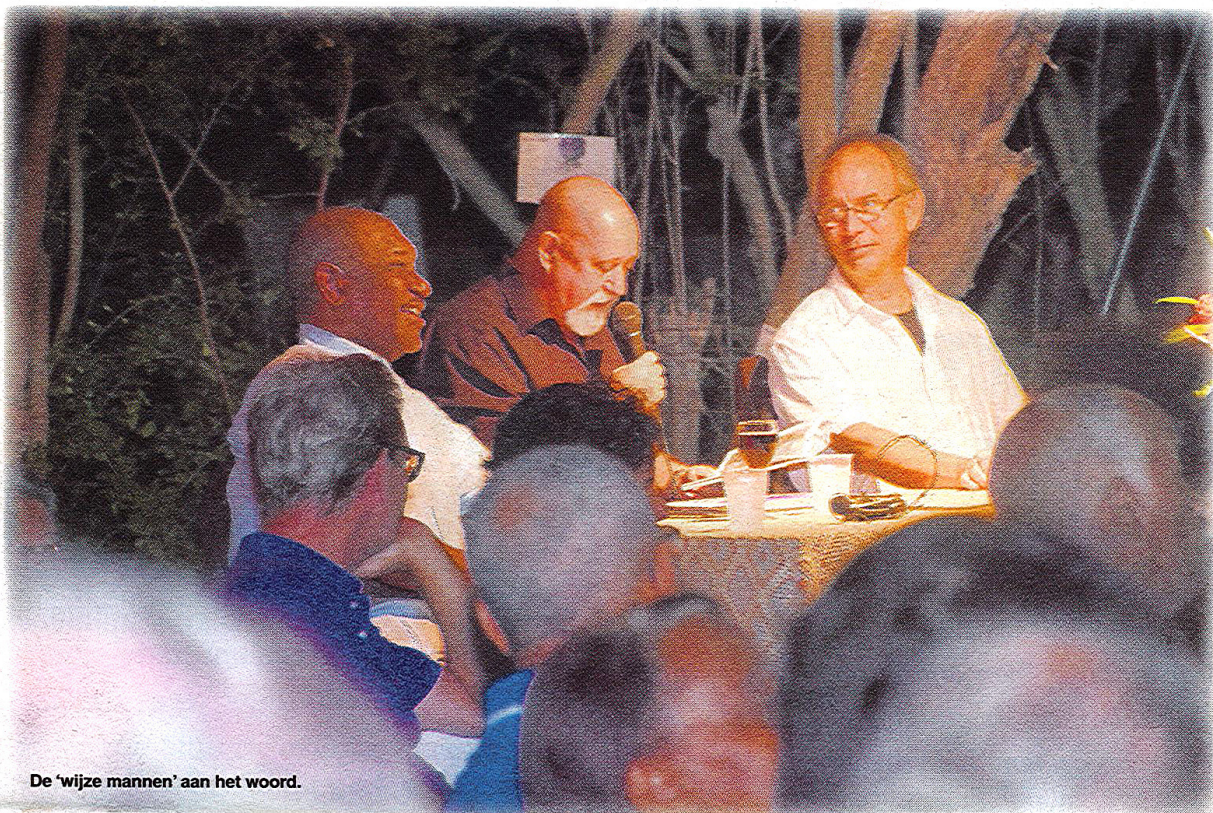
schrijver Roy Evers

Hij postte daar korte bijdragen onder de titel 'on writing'; prikkelende uitspraken, puñas, zoals Elodie ze noemt, 'steken'. Statia leest er een paar voor (wellicht hier niet helemaal letterlijk weergegeven): 'Hoe leer je schrijven? Door veel te lezen', 'Gooi een goed verhaal weg, en schrijf een beter', 'Ik heb me weer citroenen voor limoenen laten verkopen', 'In Nederland: er is een tijd van voorkomen en een tijd van vergaan.'

Hier wordt waarschijnlijk het duidelijkst getoond waarom Roy Evers geliefd was en waar zijn kracht lag: in zijn kort verwoorde observaties, relativerend, soms provocerend. Hij noemde zich niet voor niets ook wel 'El observador'.

In het verhaal van Milushka Birge in het Papiaments vangen we woorden op als 'Hensley Koeiman', 'Mangusa supermarket', 'mannen onderling' en, vooral, 'theater'. Kenneth Vinck draagt hierna fabels van Roy Evers voor, opnieuw in het Papiaments. En opnieuw met op de achtergrond mooie foto's van Ariadne Faries. De vertrekkende bezoekers krijgen ter afscheid een gedicht van Evers mee: 'Mi rais', zonder Nederlandse vertaling overigens.

Het was een goed bezochte, gevarieerde en boeiende avond, leuk en ontspannen gepresenteerd door Elodie Heloise en Nifa Ansano. (Het is een genoegen om naar haar uitspraak van het Papiaments te luisteren). Echter, de tweetalige oplos-

De 'wijze mannen' aan het woord.

sing van de avond was niet geheel bevredigend. Vooral na de pauze was vrijwel alles in het Papiaments. Jammer voor de bezoekers die het Papiaments niet (goed) machtig zijn, was ook dat er geen Nederlandse vertaling werd gegeven van 'Si no yobe lo pinga', de titel die dit Literair Café had meegekregen. 'Si no yobe lo pinga' betekent volgens Jeroen Heuvel op de site van de Werkgroep Caribische Letteren: 'Ik zal

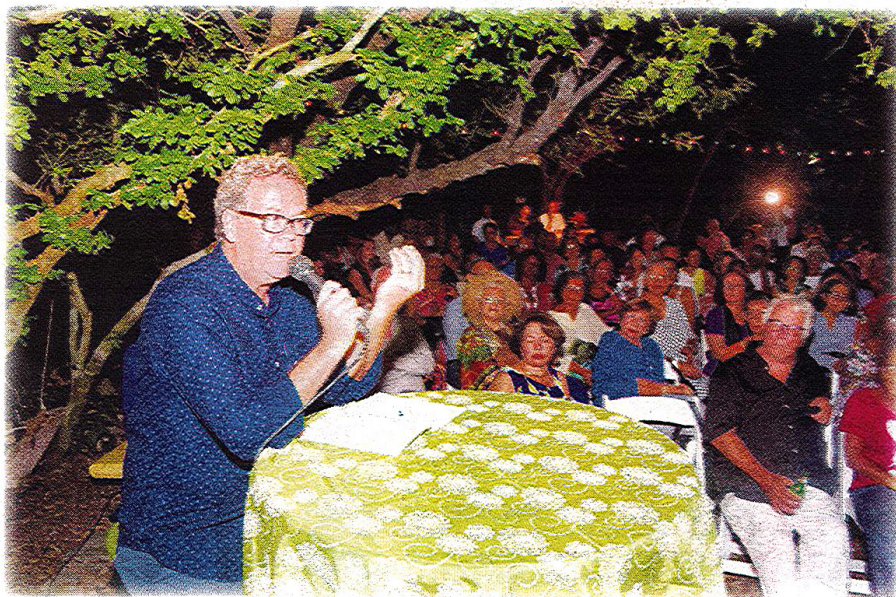
iets bereiken, hoe gering het ook mag zijn.' (Onze tweetalige buurvrouw kwam desgevraagd op een andere vertaling, in de trant van: 'Als het niet regent, dan spat het wel.')

Ook de toegevoegde waarde van de 'wijze mannen' kwam niet echt uit de verf. Elodie Heloise beloofde ons vooraf dat de heren aan het slot van de avond hun persoonlijke kijk op het geboden programma zouden bieden. Dat

werd het niet.

Ze lazen keurig hun voorbeide stukje over Roy Evers voor (Heuvel in het Nederlands, Rademaker in het Papiaments) en dat was het.

Ook in het eerste Literair Café was hun rol al niet helemaal duidelijk; de aardigste toen was Roy Evers, maar die moest nu helaas verstek laten gaan.

Mike Willemse vertelt over columnist Evers.

Errol 'Roy' Filomeno Evers werd op 4 december 1947 in Otrobanda geboren. Hij werd wiskundige en computerdeskundige, schrijver en columnist. Evers studeerde in Nederland en aan de Universiteit van de Nederlandse Antillen, waar hij later ook les gaf. Hij was buitengewoon bedrijvig: zo kennen we hem van schrijfinstituut Escriba, waar hij zich inzette voor het beter gebruik van het Papiaments en het Nederlands, hij was projectleider van Y2K, dat de overgang van 1999 naar 2000 moest begeleiden, was mede-eigenaar van softwarebedrijf Minihouse, computerspecialist bij Shell Curaçao, medeoprichter van Akademia di Kòmputa, directeur van het IT-departement van de Curaçaose overheid en directeur van Curises, het Curaçao Institute for Social and Economic Studies. En dan hebben we waarschijnlijk nog het een en ander vergeten.

Daarnaast schreef hij graag en veel, zowel in het Papiaments als in het Nederlands. In 2006 debuteerde hij met 'Si no yobe lo pinga', waarin hij de avonturen schetst van Katan, een typische Curaçaose oma, moeder, tante; verhalen die een beeld geven van het dagelijks leven in de stegen van Otrobanda. Een jaar later verscheen 'Awa di dos be no sa muha makaku', over Nando, getrouwd, twee kinderen en twee buitenvrouwen. In 2008 en 2009 publiceerde Evers twee bundels dierenverhalen, achtereenvolgens: 'Komeheint ta traha kas pa prikichi buta aden' en 'Sansaña den Sabana'. In 2009 verscheen zijn laatste door hemzelf samengestelde bundel 'Curaçao, kort door de bocht', one-liners over de Curaçaose cultuur. In november 2016 schreef hij zijn laatste column: 'Een wens'.

Op 17 juli 2017 overleed hij in een Rotterdams ziekenhuis, aan kanker, waar hij al langer aan leed. Hij werd begraven op Morada Santa Bottelier en laat een echtgenote en twee kinderen achter.